Ч. 245. Середа 29 жовтня (11 падолиста) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Скликане Ради державної. — З угорского парляменту. — Самоубийство італїяньского міністра. — Відкликане Нелїдова з Риму. — Справа панамска.)

Рада державна скликана на день 17 с. м. На порядку дневнім першого засїданя стоять доповняючі вибори до кількох комісий і справоздане комісиї леґітимацийної о кількох запротестованих виборах посольских.

В угорскій палатї послів вела ся вчера дальша нарада над проґрамою ґр. Тіши. Коли Тіша вчера заявив, що в справі войскових відзнак на чаках і мундурах не може ще нічого рішучо сказати, бо ведуть ся переговори, але они будуть відповідати державно-правному становищу Угорщини і спільности армії. На то зробив ся в палатї страшний крик; відозвали ся голоси: А що знов нового? — (На то Тіша: Такі дрібні епізоди менї не перешкодять та гадаю, що і нарід з'уміє їх оцїнити. — Лївиця знов зачала кричати: То погроза! Просимо яснїйше сказати! Посол Раковский кричить: То хиба карабіни, порох і кулї? — Тіша говорить дальше:) Ще раз повтаряю, що подібні річи не виведуть мене з мого становища. Що то панам з опозициї не подобає ся, того я сподївав ся і то річ природна. Що-до написий на касарнях має бути мова мадярска на рівнї з нїмецкою. Мовою службовою має бути мова армії, так само і у всїх документах особистих; переписку має вести зі сторонами в мадярскій мові. — Наконець згадав бесїдник також про реформу виборчу, але сказав, що то справа найтруднїйша і треба в нїй дуже осторожно поступати зі взгляду на найрадикальнїйші інтереси краю.

Дальшу дискусию відложено до нинї. Справа стоїть нинї так, що криза буде поправдї лиш поверховно залагоджена, бо теперішна правительственна більшість не зможе довго і успішно ставити опір партиям, котрі рішили ся вести дальшу обструкцию. Партия независимости, котра вчера явила ся в повнім числї 65 послів на засїданю, ухвалила одноголосно вести обструкцию дальше, однакож з тим додатком, що поодиноким послам лишено свободу брати участь в обструкциї або й нї. Фракция Седерлені'го ухвалила так само вести обструкцию дальше, та й партия католицко-народна рішила ся станути отверто до борби з теперішним правительством. Як видко з того, суть для Тіши не рожеві вигляди.

Що хтось в хвили, коли его іменують міністром і він доходить до найвисшого становища, яке може заняти по монарсї в краю, відбирає собі житє — се хиба велика сензация і коли то діє ся не внаслїдок якогось хоробливого стану, то мусить бути хиба якась важна причина. Мінїстер Розано приїхав онъгди з Неаполя до Риму, а вчера мав назад вертати; сказав однакож, що в дорозї перестудив ся і не поїде. Рано около 6 години встав, написав кілька листів і стрілив до себе з револьвера. Служба, котра принесла єму засїдане, застала его неживого, а закликані лїкарі сконстатували лиш смерть. В листї написанім до родини, каже він, що був завсїгди честним чоловіком і умирає яко честний. Однакож від часу іменованя его мінїстром, его противники так стали нападати на него, що він вже не може дальше стерпіти того. — З Риму доносять, що то социялїстичні ґазети виступили були против Розана і зачали доказувати, що він свого часу брав від социялїстичних проводирів грубі гроші за позволене на побут там, де їм то було заказано.

Полїтичні круги в Римі дуже раді з того, що позбудуть ся Нелїдова; нема бо нїякого сумнїву, що Нелїдов вплинув найбільше на то, що цар не поїхав до Риму. Французкий посол Барер і российский Нелїдов мали позискати симпатию Італії для Франциї і Росиї. Заходи Барера увінчали ся поїздкою італїяньского короля до Парижа, а через Нелїдова італїяньско-российскі відносини стали холодні. Відкликанєм Нелїдова дав цар Італії повну сатисфакцию, тим більшу, що на его місце прийшов кн. Вусов з Парижа, один із найперших российских дипльоматів.

Які люди складають нове правительство в Панамі, доси ще не знати; досить лиш, що у Вашінґтонї признали урядово нове прави-

---

Ярмарок в Голтві.

(З российского — Максима Ґоркого).

Місточко Голтва лежить на високій площинї, що врізує ся в низину як прибережна скеля в море. З трех сторін окружають его дивовижні закрути ріки Псьола. На північ, захід і всхід отвирає високорівня вигляд на безмежні краєвиди, а в полудневій части топлять ся ся живописним гуртом білі хати в морю зелени, яку творять тополї, сливи та черешнї. Поза хатами піднимає ся до горячого, безхмарного неба пять бань сїльскої церкви, що виглядає зовсїм просто і помазана також на біло. Сонїшні проміні відбивають яркими смугами від золотих хрестів, що гублять серед того сяєва зовсїм свої начерки і подобають на розгорілі смолоскипи.

На полудне розвертають ся безконечною площиною управлені ниви і жовті та темнаві чотирокутники сходять ся далеко разом з овидом. Посеред них виринають тут і там пишні зелені сади, білі хати мріють в городах, дороги вють ся як змії поміж поля, а далекі череди худоби видають ся немов дїточими забавками. На заходї узгірє спадає каблуком до берегів бистрого Псьола, котрого вода вилискує ся до сонця як срібло. На берегах стоять верби і тополї, за рікою тягнуть ся знов поля аж до обрію видокруга, знов виринають серед них плаї зеленої трави, смуги доспіваючого збіжа і білі пятна хуторів. Куди не глянеш, всюди мріють поміж тополями та вербами хутори... То густо заселена, благословена україньска земля...

Горячий, запилений воздух на просторім, густо возами вкритім майданї гомонить тисячма голосами. Всюди метушня, стиск, чути суперечку чоловіків з крамарями, а між тим сиплять ся немов горохом загонисті слова жінок. Десятьох мужиків видають в одну мить з ротів стільки слів, що за той сам час трьох жидів, а трьох жидів не скаже в тій самій самій хвили більше, як один циган. Коли ходить о порівнане, можна-б порівнати мужика з рушницею, жида із скорострільним карабіном, а цигана з мітральєзою.

Темні лиця, чорне волосе і білі зуби циганів виринають раз тут, раз там серед товпи; їх характеристична, дивна бесїда, що складає ся із самих горлових звуків, гомонить незрозуміло в ушах — годї її второпати. Рухи, які товаришать тій бесїдї, гарні, та треба перед ними пильнувати ся; темні очи, що мигають швидко на всї боки, такі пливають в синявій білині і блищать хитростию та зухвалою безличностию. Стрункі, ємкі і привітливі, пригадують лисів з казок; через хвилю они скреготчуть зубами, як голодні вовки. Чотирох їх напосїло ся на одного мужика і майже затуманили его своєю хитрою бесїдою. Він стоїть поміж ними, чухає ся в потилицю і ледви з трудом розуміє їх слова. Веде молодого лошака на уздечцї. Ґедзи окружають его з такою самою настійчивостию, як его хазяїна цигани. Довкола сего гурту зібрала ся невелика юрба, що придивляє ся торгови з найбільшою цікавостию.

— Чекай... — каже мужик.

— Я не хочу! — кричить циган. — Чого я маю чекати, чи я тим збогатїю, що буду чекати? Через тебе менї втїкають гроші! Кажу тобі щиру правду, як самому Пану Богу — мій кінь такий добрий, що сам ґубернатор з Полтави їхав би на нїм, куди схочеш — про мене до Петербурга! Бачиш, який мій кінь! А твій? Ну, він подібний до мого лиш тому, бо має чотири ноги і оден хвіст! Та й ще який хвіст? Стидай ся такого хвоста, старий, стидай ся, то не є нїякий хвіст!...

Циган сїпає коня скажено за хвіст, плеще его зі всїх сторін руками, оглядає блискучими очима зі всїх боків і приговорює заєдно. Єго товариші доражають єму з легковажними мінами:

— Е, що! Чейже не продаш на свою страту?... Єго кінь нї до чого, дай спокій!

— На страту? Ну, то-то, я продав би на свою страту! Хибаж я не пан свого коня та своєї кишенї? Менї подобає ся той чоловік і хочу єму прислужити ся! Старий, моліть ся до Бога!

тельство і приймили до відомости іменоване Бунауварілля, бувшого фінансового аґента панамского товариства на дипльоматичного аґента у Вашінґтоні.

Новинки.

Львів дня 10-го падолиста 1903.

— **Є. В. Цїсар** уділив з своїх приватних фондів: 1500 корон для погорільців Радимна, 200 корон на докінчене будови костела в Суфчині коло Бирчи і 200 корон церковному комітетови в Солотвині на будову церкви.

— **Зелїзниця Львів-Підгайцї.** Дня 24 с. м. розпічне урядоване комісия ревізиї зелїзничої траси зі Львова до Підгаєць під проводом старости п. Устияновского. В склад тої комісиї ввійдуть крім відпоручників міністерства зелїзниць і війни, також представителї Видїлу краєвого, міста, повіта і громад.

— **Товариство „Руска Бесїда в Бучачи"** устроює в недїлю дня 15 н. ст. падолиста 1903 в своїх комнатах товариські сходини получені з танцями. — Вступ на салю 1 кор. — Початок о годині 8 вечером.

— **Огнї.** Оногди над раном вибух пожар в Белзї, в домі Арона Зельцера і знищив крім того вісім домів разом з господарскими будинками. Шкода виносить 20.000 корон і була обезпечена на 16.000 корон. Причиною пожару була неосторожність Зельцера зі сьвітлом. — В ночи з 2 на 3 с. м. погоріло в Козлові 5 селяньских загород разом з сегорічним збіжем. Загальна шкода виносить 20.000 корон. — В Полтві, перемишляньского повіта, згоріли в послїдних днях дві селяньскі загороди з сегорічним збіжем. Шкода 2639 К була в цїлости обезпечена. Причина пожару незвістна.

— **З Городка пишуть нам:** З особового поїзду, що їхав зі Львова до Кракова, вискочив оногди перед стацією Каменобрід Іван Дячишин, селянин з Тростяниця і в наслїдок упадку зломив ногу. По лїкарскім заосмотреню, відвезено его слїдуючим поїздом до шпиталю у Львові.

— **Вісти з угорскої Руси.** При зміні правительства в Угорщинї змінив ся також міністер рільництва: на місце Ігнатия Даранього, котрий вісїм лїт держав теку міністерства рільництва, вступив новий, Беля Талїян. Отже пештеньска „Недїля" (ґазета правительственна) умістила в послїднім (45) числї з 8 с. м. вступну статю про міністра Даранього, котрий справдї дбав о долю робучої верстви в державі загалом, а на угорскій Руси зокрема. „Не мали бідні люди щирійшого і лучшого приятеля від него, — пише „Недїля" — а із всїх горожан угорских найбільше маємо ему дякувати ми Русини. Він не то сказав, що угорского Русина треба і материяльно і духово підняти на ноги. Анї оден державний муж не старав ся дотепер о нас так по вітцївски, як Ігн. Даранї. Єму має дякувати своє істноване і ґазета „Недїля" (виходить шестий рік). Єму мусить ся дякувати і за почату акцию для Русинів, яку так щасливо вів бувший правительственний комісар незабутної памяти Е. Еґан, а тепер веде єї дальше др. Йосиф Кази. Даранї був нам Русинам великим і щирим покровителем. О нїм не повинні забути нїколи наші Русини, єго імя маємо споминати з найбільшою почестию". — В тій-же „Недїлї" находить ся цїкава звістка про долю еміґрантів-селян в Арґентині. Перед тиждень приїхали до Пешту з Арґентини шупасом чотири еміґранти, а полїция пештеньска вислала їх до рідного села в шаришскім комітатї. Після їх оповіданя — торік з'явив ся в їх селї якийсь аґент і наклонив їх до виїзду до Арґентини, де, як казав: знайдуть великий заробок в копальнях золота. Шість ґаздів послухало аґента і поїхали до Арґентини. Та там запряжено їх до такої поганої роботи, що годї було видержати. Два з них нічю утїкли, та невдовзї найдено їх трупи коло одного арґентиньского села. Над прочими чотирма змилував ся анґлїйский консуль, взяв їх під свою опіку і так они з тяжкою бідою вернули до старого краю.

— **Осторожно з оружием.** Ученик II. кляси ґімназияльної Казимир Ярмулович обходив ся оногди з набитим револьвером так неосторожно, що револьвер вистрілив, а куля зранила его в груди. Стация ратункова відвезла Ярмуловича до шпиталю. Єго житю не грозить небезпечність.

— **Ориґінальне самоубийство.** Доносять з Венециї, що один 19-лїтний Італїянець, Чедолїні. відобрав собі жите в незвичайний спосіб. Именно взяв під паху динамітову бомбу і запалив єї. Бомба експльодувала і розірвала тїло самоубийника на кусники.

— **Хто убив Оранжеву** і єї служницю Рифку Шпінерівну, викрило ся аж нинї, четвертого дня розправи. Червений признав ся остаточно до всего та розповів нинї щиро і отверто все. як було. Після его зізнаня, виновником убийства і дїйстним убийником єсть Вершхолек. Сторож Радзевич, після зізнаня Червеного, єсть зовсїм невинний і не знав нїчого о убийстві. Сцена підчас зізнаня Червеного була незвичайно трогаюча. Радзевич плакав, а єму помагали й деякі панї з авдиториї.

— **Самоубийство.** В недїлю вечером відобрав собі жите у Львові вистрілом з револьвера 22-лїтний слухач полїтехніки Витовт Лимановский, родом з Женеви. Причиною самоубийства був розстрій нервів.

— **Злодїй в церкві.** В Преображеньскій церкві при ул. Краківскій у Львові, арештовано вчера рано звістного злодія Франца Мазуркевича в хвили, як крав гроші з таци стоячої на столї коло престола.

— **Темнота.** Д. Е. Гольшнайн оповідає в „Польтавскім Вестнїку" таку історию: Селянки лубеньского повіта, з села Новаки, недавно явили ся до аґента видаваня робіт для „Петербургского общества ручного труда" і московского „Крестянского бюра" і заявили, що они більше робсти не будуть брати, а деякі просили взяти від них нескінчені замовленя. Здивована сею заявою панї Л. почала розпитувати, в чім річ? „Ми раднїйші були-б роботу взяти, та тепер не можна, бо вже батькам усе звістно" — відповіли жінки. — „Що звістно? яким батькам? — питає ся панї Л. Показує ся, що в селї Новаках, а звідтам і по инших селах пішла чутка, що з'явив ся антихрист в видї „пана", який і сїє сяуту між людом, роздаючи селяньским дївчатам роботи. Сильним доказом участи антихриста в тих роботах було то, що „роботу дають до дому, велять шити, тільки не хрестом". То дуже занепокоїло селян. Дехто з них, хто розумнїйший, казали, що „може оно й не антихрист, так инша нечиста сила, та сама, що мутила людий на всякі збитки, а нотім они-ж, селяни,

---

Мужик скидає шапку і оба звернувшись до церкви, починають хрестити ся.

— Ну, Господи благослови нас! — кричить циган. — Беріть коня і памятайте на моє добре серце.... Беріть і дайте менї за него пять карбованців!... То все, що я хочу!... Згода!... Прибивайте!...

Мужик прибиває з цїлої сили долонею в простягнену долоню цигана і каже:

— Два даю!

— Е, що, чотири і пів!

— Два!

Циган бє так сильно в долоню мужика, що той спершу починає махати рукою у воздусї, а відтак оглядає долоню докладно, чи ще цїла.

— Отже чотири рублї!

— Два! — обстає мужик при своїм завзято.

— Ну — каже втомлений циган — ідїть но до своєї жінки і скажіть їй, який з вас запека!

— Два! — каже мужик.

— Знаєте що, молїть ся ще раз до Бога!

Оба чоловіки молять ся ще раз і ще раз починають прибивати долонями.

— Ну, то беріть собі на зиск а менї на страту! Я не хочу вас, добрий чоловіче, обікрасти з ваших гроший, коли ви більше в кишени не маєте.... Дайте три і половину!

— Нї — хитає мужик головою і оглядає циганьского червоного коня, що звісив голову сумно.

— Три і пів?

— Нї....

— Най вам жінка скаже сто разів „нї", як ви захочете від неї борщу! Отже дайте три гладкі карбованцї! І того не хочете дати? Ну, то беріть за вашу цїну.... Я стратив свої гроші та й свого доброго коня!

Вимінюють конї і мужик іде дальше, ведучи на уздечцї худу, руду шкапу. Конина шкандибає рівнодушно підтоптаними ногами, голова виглядає нужденно, мутні очи дивлять ся сумно на юрбу людий, що оглядає єї критично.

Небавком мужик вертає. Іде швидко, так що кінь ледво за ним може наспіти; єго лице виглядає зажурене і гнївне. Цигани приймають вовсїм байдужно єго поворот; говорять між собою про щось дуже живо своєю дивною мовою.

— Дїло не пішло по закону — починає мужик, приступаючи до них і хитаючи значучо головою.

— Яке дїло? — спитав оден з циганів.

— Та яке... то з вами....

— А що ми вам зробили?

— Чекай! Я на вас.... Ви мене ошукали!

— Що? ошукали?!

— Еге, ошукали! Я мав зачекати!

— Зачекати? На що? Аж кобила вродить лоша? Чейже ти, старий, ще з нею не повінчав ся? Що?

Юрба зареготала ся. Бідолашний мужик промовляє до серця тих людий.

— Люди добрі, поможіть менї! Накинули менї беззубого коня, а мій кінь мав всї зуби!

Юрба не любить невторонних та слабих. Она стає по стороні циганів.

— Ну, а ти де мав очи? — питає мужика темно-сивий старик.

— Не мішай ся до циганьского дїла! — замітив другий навчаючо.

Ошуканий розказує, що він вправдї смотрив зуби коня, але лиш долїшні, на горішні не звертав уваги. Тепер показує ся, що шкапа має вибиті три зуби. Мабуть били єї сильно по писку і вибили їй три зуби. Що з таким конем починати? Не може їсти — атже видко, як єго здуло.

Три — чотири люда з товпи починають за мужиком унимати ся. Збіговище вибухає; сварка, лайка, а всїх заглушує голос цигана.

— Ей, добрий чоловіче! По-що ти робиш публїку? Не знаєш, як конї купувати? Конї і жінки треба добре оглядати — то в мене гандель... Слухай, розкажу тобі історию ... Раз жили на сьвітї три брати; два з них були мудрі а третий дурак, осел, як ти або я....

Товариші цигана обстають за ним і боронять єго, мужики лають ся лїниво, юрба густне довкола спорячих.

— Щож я маю дїяти, добрі люди? — питає жалібно ошуканий мужик.

— Йди до суду! — радять єму.

— Таки піду! — рішає ся мужик.

— Стій, чоловіче! — спиняє єго циган. Хочеш мене погубити? Добре, губи! Дай менї три карбованцї, а я віддам тобі твого коня! Нї? То дай два! Нї? Ну, то йди і скаржмене!...

Мужик не дуже рад приступати до виконаня своєї погрози, він стоїть нерішучо на місци. Зі всїх сторін дають єму ради, але він стоїть глухий та нїмий і немов сам на щось рішає ся. Вкінци виміркував...

— Ну, та що — каже сумно до цигана — нехай тебе Бог судить.... Віддай менї коня і два карбованцї, що я тобі виплатив, два можеш задержати. Окради мене на двіста копійок.... ти хомяку!

І циган окрадає мужика на двіста копійок з видом, неначеб робив для него ласку.

— Хитрі люди! — висказує ся циган похвально про „чоловіків" і йде дальше.

*

— Московский березовий дьоготь, знаменитий, фабричний, акуратний, апаратний, пахучий, незрівнаний березовий дьоготь! Шість копійок кватирка, пятнайцять кварта! — Віз, бочка і сам торговець, все чорне і липке від дьогтю, а все ворушить ся поволи крізь юрбу людий, розносячи довкола характеристичний запах.

спокутують“. Довго уговорювала панї Л. жінок, виказувала безглуздість подібних чуток. — уперті жінки твердили одно і те ж: „Не можемо без батьків, ніяк не можемо“. Нарештї з'явили ся батки. Казали, що власне они не дуже вірять усім чуткам, та все таки їм „якось чудно“, звідки робота взяла ся? Після довгих і особливо здивовані тим, що в хатї, де були зложені роботи, горіла лямпа перед образом, они заспокоїли ся і взяли роботу.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові.

Справоздане за час від 1 сїчня 1903 до 31 жовтня 1903.

I. Вкладки щадничі:

	K c
від 1 сїчня до 31/10 1903 вложило 1400 сторін	719.789 81
від 1 сїчня до 31/10 1903 виняло 858 сторін	443.993 09
остає 31/10 1903 р. 1501 вкладок на суму	1,379.130 12

II. Позички на скрипти і векслї:

від 1 сїчня до 31/10 1903 удїлилисьмо 670 позичок на: K 471.320 c —	
від 1 сїчня до 31/10 1903 сплачено 337 і рати на: K 388.570 c 83	
в стан 31/8 1903 р. 2496 позичок на суму	1,321.992 63
а то: 2282 позичок на скрипти в сумі . K 1,213.800 c 2 і 214 позичок на векслї в сумі K 108.192 c 61	

III. Членів прибуло 497, виступило 122 остає 2770 членів.

IV. Сума удїлів деклярованих K 144 350 — вплачених . . K	107.031 84
V. Фонд резервовий, специяльна резерва і фонд на ріжницию курсів . . . K	19.226 53
Фонд власний разом (IV. і + V.)	126.258 37
Сума всїх актів Товариства виносить	1,560.103 04

а то: на позичках як висше: 1,321.992 63
в цінних паперах 91.424 25
в руских Товариствах вкладки . . 73.878 30
готівка (в касї щадницї почт. і на рах. біжучім) . . 72.807 86

Від позичок числять ся $5\frac{1}{2}\%$ і додаток 1% на кошти адміністрациї. — Вкладки приниmає ся на 4%.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 падолиста 1903 р. входить в житє додаток I. до тарифи часть II., в котрім містять ся доповненя і зміни дотеперішних постанов. Цїна 10 сотиків.

З днем 1 падолиста 1903 входить в житє додаток XVI. до тарифи часть II. зшитка 1.

З днем 1 падолиста 1903, а при підвисшеню цїн перевозових, з днем 1 грудня 1903 входить в житє додаток IX. до тарифи часть II. зшитка 3.

З днем 1 падолиста 1903 входить в житє додаток до тарифи часть II. зшитка 2, містячя знижені цїни перевозові для тертиць.

Видане II. додатку до тарифи часть II. зшитка 2 для перевозу осіб, пакунків, посилок експресових і псів на зелїзницях льокальних, позістаючих в державнім зарядї. — Сїть всхідна. — З днем отвореня руху на шляху Янів-Яворів зелїзницї льокальної Львів Клепарів-Янів входить в житє додаток II. до висше згаданої тарифи. — Додаток сей містить в собі постанови тарифові і кільометровказ для згаданої зелїзницї. — Цїна 10 сотиків.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 10 падолиста. На конференцию епіскопів, яку спросив на нинї кард. Ґруша до Відня, прибуде також і Впреосьв. митрополит Шептицкий.

Берлин 10 падолиста. Стан здоровля цїсаря Вільгельма єсть зовсїм добрий.

Берлин 10 падолиста. Берлиньский лярінґольоґ, тайн. рад. проф. Бернгард Френкель, заявив, що поліп, котрого оперовано цїсареви в горлї, не єсть раком.

Рим 10 падолиста. На вчерашнім першім консистори іменував папа кардиналами секретаря державного Мері дель Валь і епіскопа з Падови Коллеґарого.

Вашинґтон 10 падолиста. Правительство колюмбійске до уряду для справ заграничних протест против поступованя Сполучених Держав супротив републики.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

Галя авкцийна
Львів, пасаж Миколяша
приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї дїла штуки і старинности.
Вистава отверта цїлий день від 9-тої години рано до $7\frac{1}{2}$ вечером.
Вступ вільний.
Лїцитациї два рази тижднево, в понедїлок і в четвер.

В сім тиждни
можна оглядати
АФРИКУ
в Хромофотоскопі
ПАСАЖ МИКОЛЯША.
— Вступ 20 с. —

Контора виміни
ц. к. уприв. галиц. акц.
Банку гіпотечного.
купує і продає
всї папери вартістні і монети
по найточнїйшім курсї дневнім, не числячи нїякої ировізиї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— А за пять дастьте кватирку також? — питає дьогтяря якийсь мужик в широких шараварах і соломянім капелюсї на голові.

— Тпрррy! За пять не можу, я присяг панови продавати кватирку за шість копійок!

— Та най там, дайте за пять!

— Нї, не можу!

— Е... таки не можете?

— Слухай, старий, тобі відступлю за пять, але не сьмієш нікому про се говорити! Нікому не вільно про се знати! Отже не скажеш?

— Нї, не скажу....

— То дай свою бочівчину.

— Нащо?

— Ну, на дьоготь!

— Е, дорогий, я не потребую твого дьогтю, я вже давно собі купив.... Кватирку за шість копійок, таки у тебе.... Я питав лише тому, щоби пересьвідчити ся, чи не даєш тепер дьогтю дешевше.

Дьогтяр відвертає ся мовчки, підганяє коня і їде поволи поміж товпу дальше, захвалюючи голосно свій „московский дьоготь.“ Мужик глядить за ним і замічає до другого, що лежить на крамарскім возї:

— Коби чоловік не купив був кватирки дьогтю рано, тепер був би богатший о одну копійку....

— Ох.. горячо!

— Як в пеклї....

— Чи твій батько писав тобі, як там горячо? — питають его з крамарского воза.

*

Душлива жара докучає все більше. Переповнений порохом воздух заносить дьогтьом, гноєм і потом. Всюди при возах стоять або лежать воли; пережувають безнастанно сїно і глядять на землю великими, добрячими очима. Немов міркують над чимсь; довкола писків уложила ся значуча зморщина, а з очий пробиває ся спокійний сум. Корови і телята ревуть, вівцї блеють, між тим роздає ся звук серпів і кіс, які пробують покупцї. Многі мужики прийшли сюди, щоби продати худобу або овечу шкіру; они кладуть ся перед сонїшною жарою під вози і дожидають покупцїв. Купуючі мужики ходять поміж вози, оглядають худобу і приневолені переступати великими кроками ноги лежачих на земли продавцїв. Кождий покупець держить в руцї нагайку і уважає доконечним, коли переходить по при сего, або того вола, що глядить смирно перед себе, стягнути порядно па стегнах. Воли підводять ся поволи і стають на ноги, коли лежали, инші здрігають ся і поступають крок на бік, коли стояли.

— Що хочете за пару? — питає покупець, не звертаючись прямо до нїкого.

Під одним возом роздає ся поволи недбала відповідь:

— 900 рублїв....

— Може копійок... — каже покупець і йде дальше або питає:

— Батьку, а сто не опустите?

— Я хочу все лише то, що справедливе і потрібне — копійок не треба. Але коли ласка, то можемо поговорити.

— І я так думаю.... А кілько хочете так направду?

— Га, щоби довго не говорити, хочу 900 рублїв, всего на всего....

Тепер починає ся торг.

(Конець буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

подає до відомости

що всї видані центральним Заведенєм у Львові находячі ся в обігу

$4\frac{1}{2}\%$ касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го жовтня 1903

по 4% з 90-дневним виповідженем

а всї зістаючі в обігу

4% касові асиґнациї

опроцентовані будуть

почавши від дня 1-го вересня 1903

по $3\frac{1}{2}\%$ з 60-дневним виповідженем

Львів, дня 24 червня 1903.

Дирекция.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлїбороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з анґлїйскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Цїна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,

Струтин нижний, п. п. Долина коло Стрия.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).